

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci **žalobce K. Š.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Šmeralem, advokátem se sídlem Háfkova 1, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému Magistrátu hl. m. Prahy** se sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2003, č. j. MHMP-90771/2002/VYS/Vi/Lí, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2004, č. j. 11 Ca 23/2004-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2003 zamítl žalovaný žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, kterým tento úřad zamítl žalobcovu žádost o povolení změny v užívání dočasné stavby, a napadené rozhodnutí potvrdil.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce obecně uvedl, že žalovaný porušil ustanovení správního řádu a stavebního zákona; rozhodl nesprávně, neboť nevzal v úvahu veškeré skutečnosti, které byly předmětem řízení, a poškodil tak žalobce na jeho právech. Konkrétně pak žalobce poukázal na to, že o námitce dalšího účastníka správního řízení, kterou měl podle žalovaného vyřešit správní orgán sám, může rozhodovat pouze soud. Pokud se nadto žalovaný neztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně, měl napadené rozhodnutí zrušit. Žalobním petitem se žalobce domáhal toho, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 23. 9. 2004.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku blanketní kasační stížností, podanou u Městského soudu v Praze prostřednictvím advokáta dne 29. 10. 2004. K výzvě soudu stěžovatel svou kasační stížnost doplnil; kasační důvody označil doslovnou citací ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jednak jako nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ze strany soudu, jednak jako vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl Městský soud v Praze napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Poté zopakoval svou obecně formulovanou žalobní námitku, podle níž žalovaný porušil správní řád i stavební zákon, nevzal v úvahu všechny potřebné

skutečnosti a poškodil žalobcova práva. Kasační důvod spočívající ve vadách správního řízení stěžovatel blíže nerozvedl; co se pak týče nesprávného posouzení právní otázky, spatřuje ji stěžovatel v tom, že soud nevzal v potaz jeho argumentaci obsaženou v žalobě a zcela se přiklonil k věcně nesprávním záměrům a právním výkladům žalovaného. Soud podle stěžovatele nesprávně interpretoval „příslušná ustanovení stavebního zákona“ a na základě toho rozhodl ve stěžovatelův neprospěch. Stěžovatel proto navrhl, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – kasačních důvodů neboli tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí za nezákonné. Uzavřený výčet kasačních důvodů je obsažen v § 103 odst. 1 s. ř. s.: tyto důvody jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylicit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení tak jako stížní bod neobstojí, stejně jako obecné poukazy na to, že rozhodující orgán „postupoval nesprávně“, „nezabýval se argumentací“ účastníka řízení či „poškodil žalobcova práva“; absence alespoň jednoho konkretizovaného důvodu kasační stížnosti přitom představuje nedostatek, pro nějž není možno v řízení o kasační stížnosti pokračovat, neboť Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Projevuje se zde zásada dispoziční: je na stěžovateli, aby svou kasační stížností určil meze přezkumu. Neučiní-li tak, kasační soud nemá, na základě čeho by přezkoumal napadené rozhodnutí, neboť nemůže za stěžovatele stížní body dovozovat. Neobsahuje-li kasační stížnost žádný důvod, který by ji činil způsobilou k věcnému projednání, nestíhá Nejvyšší správní soud ani nutnost přezkumu z úřední povinnosti, již mu ukládá posledně citované ustanovení.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu